

Omul dincolo de sine (7)

de Slavomir ALMĂJAN

Există, aproape în fiecare mișcare or intenție a noastră, o tendință exprimată or sălășluind în chiar dincolo de cunoștința noastră, menită să ne ducă încă un pas dincolo, unde, sătui de limitele noastre, să mai regăsim o parte din noi, din natura divină pe care o cărăm în sufletele noastre prin dorul nostru după Edenul pierdut... Este, cu alte cuvinte, dorul treceri noastre în dincolo de țărurile sinelui spre limanul unei împliniri mult dorite. ăutarea împlinirii, deseori o noțiune total neînțeleasă, este văzută ca o călătorie fie sucombată în labirintul propriei noastre ființe, fie continuată într-un urcuș greu dar datător de nădejde prin ținta acesteia. În primul caz, necunoașterea propriilor limite, ne duce la eforturi titanice înspre atingerea punctului de "regăsire". Ne creăm astfel o indentitate falsă, o iluzie care ne va hrăni doar pentru o perioada foarte scurtă. Atât de acută și de intensă este durerea descoperirii că nu există împlinire în omul în sine încât pentru unii efortul de scăpa de această durere a dus la acțiuni extreme, cum ar fi sinuciderea. Budismul de altfel propune o cale al cărei sfârșit este Nirvana, starea în care omul nu mai are dorințe ori suferințe, în care omul își pierde conștiința sinelui. Este starea a așa numitei "fericiri depline". Ceea ce această cale oferă este de fapt o autoanihilare prin suprimarea a tot ce este mai nobil ca resursă în ființa umană. Sunt de fapt elementele care definesc ființa umană ca persoană, cele care sunt anihilate prin nirvana. Care este finalitatea acestei stări pentru societate? Nu există nimic în filosofia nirvanei care să implice omul în ceva dincolo de sinele lui înspre ceva constructiv. Omul, ca să folosesc o metaforă, devine o piatră de râu, rotundă și deseori plăcută la vedere dar care nu poate fi parte din nici o zidire.

Împlinirea, dacă este să fie găsită, nu poate fi găsită în sine, ci în ceva dincolo, într-o cauză, într-un țel, când omul cu toate atributele personalității lui, este parte din ceva cu mult mai mareț... Omul se regăsește nu în sinele lui ci cu mult dincolo.

Iubirea este mijlocul cel mai ilustrativ al regăsirii, al jubilării ființei umane prin regăsirea dorințelor și a suferințelor și nu prin anihilarea lor. Identitatea ființei umane se cristalizează prin raportul de interdependență cu semenii. Emoțiile, dorințele, voința, nu sunt suprimate ci mai degrabă amplificate. Ce ardere nobilă este trăirea intensă a ființei umane într-o cauză care depășește limitele sinelui! Obstacolele unității în Biserică au fost succint descrise în articolul precedent când vorbeam despre Biserică ilustrată ca Trup sau ca Zidire. Dragostea este liantul unității și lipsa acesteia este dușmanul ei. Dragostea acoperă imperfecțiunile individului prin ansamblul zidirii sau al trupului... Ei bine, mă veți întreba, cum se integrează creștinul și implicit Biserica în ansamblul social al vremii când mai întotdeauna doctrina creștină este în direct conflict cu tendințele gândirii unui sistem social în întregime secularizat? Iată ce spune Cuvântul în 2Cor 6:14:

"Nu vă înjuțați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta lumina împreună cu întunericul?"

Cuvântul este tot atât de cert în Iacov 4:4:

"Suflete preacurvare! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu."

Cu toată vrăjmășia dintre felul de gândire al copiilor lui Dumnezeu și felul de gândire al lumii, Dumnezeu nu a intenționat niciodată ca lumea și biserica deci și creștinii implicit să trăiască într-un permanent conflict.

"Nu întoarceți nimănui rău pentru rău. Urmăriți ce este bine, înaintea tuturor oamenilor. Dacă este cu putință, intrucât atârnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii." (Romani 12:17)

Domnul Isus nu lasă nici un loc de dubiu în ceea ce privește principiile trăirii creștinului într-o lume ca îi este ostilă:

"Dar Eu vă spun: să nu vă îm-potriviți celui ce vă face rău. Ci orișicui care te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt. Orișicui vrea să se judece cu tine și să-ți ia haina, lasă-i și cămașa..." (Matei 5:39,40)

Pe de o parte vedem cum vrăjmășia dintre Dumnezeu și lume nu poate fi negată, dar în același timp

vedem ca există premisele necesare unei conviețuiri pașnice. Pentru că starea de conflict nu poate fi evitată, conflictul în sine poate fi evitat și asta total pe cheltuiala creștinului. Noi suntem chemați la pace și tot noi suntem plătitorii tributului păcii. Aparent, termenii păcii ne sunt impuși de cei necredincioși dar în realitate termenii păcii sunt în totalitate impuși de noi. Deși, într-o aparentă pace, facem concesii vrăjmașilor noștri, noi totuși ne găsim în toiul unui război cu mult mai mare care se va sfârși numai atunci când vom depune steagul victoriei totale la picioarele Domnului nostru Isus Cristos.

Domnul Isus Cristos a coborât printre noi ca un miel. Sabia Lui împotriva lumii a fost iubirea. O iubire atât de mare și de minunată. Pe noi, după cuvântul Lui ne-a trimis în lume "ca pe niște oi în mijlocul lupilor". Singura armă în confruntarea noastră cu lumea este tot iubirea, dragostea de oameni. Noi nu ne înjugăm și nici nu părtășim cu lumea. Noi nu suntem prieteni cu lumea pentru că prietenia cu ea ne-ar compromite statutul de "copii ai luminii". Noi iubim lumea prin adevărul pe care îl propovăduim înspre mântuirea ei sau judecată...

Din nefericire, râvna de a "câștiga suflete pentru Cristos" fără autoritatea Duhului ne duce deseori pe panta alunecoasă a compromisului. Nouă ne e deseori frică să expunem adevărul curat al lui Dumnezeu pentru că acesta nu va fi primit de mințile sofisticate ale celor pe care vrem să- i câștigăm pentru Împărăție. Uităm că autoritatea pe care o avem în Cristos este doar prin Adevărul Lui pe care îl propovăduim. Oh, nu avem nici o îndoială că acest Adevăr va suna ca o nebunie pentru cei înțelepți după felul lumii. Dar știm că numai acest Adevăr, simplu și nealterat va atinge sufletul omului pentru veșnicie. Aici este harul credinței: atât de simplist cum pare, adevărul lui Dumnezeu poate muia inimile cele mai împietrite și poate schimba mințile cele mai sofisticate... Apostolul Pavel este una din pildele cele mai vii al harului mântuitor al Adevărului...

Cum poate relația noastră cu lumea să afecteze puterea unității în casa lui Dumnezeu? Sa ne rugăm ca, în articolul următor, Duhul Domnului să aducă mai multă lumină în această direcție...

VA URMA